

og bezt væri bernskunni' að leyna
 í dalnum. — Svo frumtekjan fyrsta var misst
 í faraldri hversdagslífs meina,
 sem moldartök mannlífi treina;
 unz færðu mig meinhyrndu atvikin yzt
 frá unaðsstöð listfengra sveina,
 — í deyfðarmók daglegra meina.
 En flúrlist mín týndist sem tignandi list.
 — Við tré eða dúk eða steina
 mér lízt hana' ei lengur að reyna. —
 Já, svo er þeim fátæka' ið fegursta misst,
 þá fjaðrir hann vantar, svo losist úr vist.
 — Í vinnumannsfötum má veina
 sú vorþráin eina!—

Gleypa gullskálar
 ginndjúpir álar,
 en örlögin æðstu þrá sálar. —
 Mig langaði' að mála' allan lifenda her
 og ljósskifti mannlegrar sálar, —
 en lífið, það lék mig á talar;
 því bernskan í vonljósi brautirnar sér,
 sem bíða oss framundan hálar;
 — þá fjallvegi' hún fegursta málar. —
 En stríðheimur lífsins er stirfinn og þver, —
 oss stinga hans eitruðu nálar,
 er höndin við hlutina rjalar.
 Og breyting er allt. — Einnig burstinn minn er
 nú breyttur í orð, sem að málar
 úr ljósgeislum ljúflingsóð sálar. —
 En útflúrið bernskunnar andi minn sér
 í allskonar draumhilling, hvar sem eg fer.
 Það ljúfustu liljurnar málar
 á ljóðhimni sálar.

ÞORSTEINN Þ. ÞORSTEINSSON.